

LAUDATIO FUNEBRIS

In memoriam

Dr. Lakatos László
házi orvos, alpolgármester

Csemő község lakói mély megdöbbenéssel fogadták a hírt, hogy dr. Lakatos László, községünk házi-örvosa és alpolgármestere 2008. június 5-én este örökre távozott.

Személyében egy kiválóan képzett orvos, mindig tetterre kész közéleti ember távozott körünkől.

Dr. Lakatos László családi gyökerei Erdély Partium részéről erednek, 1946. június 25-én született Verthesen, a mostani Létavértesen. Általános iskoláit helyben végezte, majd a gimnáziumi érettségit Debrecenben tette le. Egy évig fizikai munkát végzett, majd felvételt nyert a Debreceni Orvostudományi Egyetemre és katonarvos diplomát szerzett. Első munkahelye a Szolnoki Repülővezetknél volt. Kiváló szakmai képességekkel rendelkezett, a repülés orvostanának szakorvosa lett, majd a belgyógyász szakorvosi képesítést is megszerezte.

Repülőorvosként részt vett az első magyar űrhajósok kiképzésében. Kitűnő nyelvismeretének köszönhetően éveket töltött külföldi szolgálatban, ahol szintén elismerték munkáját, marasztalták, de Ő inkább hazatért.

1986-ban őrnagyi rendfokozatban befejezte katonai pályafutását és a civil életbe tért vissza.

Nagykőrösön felülvizsgáló főorvos volt 1989-ig, amikor is Csemő községbe jött körzeti orvosnak és néhány hónap híján 20 éven át szolgálta községet házi-örvosként.

Aki vele kapcsolatba került tapasztalhatta, hogy rendkívül jól képzett, lelkiismeretes és nagyon precíz

orvossal áll szemben. Munkáját fáradhatatlanul végezte, rá mindenkor számíthattak betegek. Munkája mellett a falu életéből is részt vállalt, itt telepedett le és feladatot vállalt a közösségi életből. Alapító tagja volt a Csemői Vadásztársaságnak, negyedik ciklusban tagja volt az önkormányzatnak. 2006-tól a Képviselőtestület megválasztotta alpolgármesternek.

Még sok megvalósításra váró terve volt, sok mindent szeretett volna tenni, de a teremtő másként és megfellebbezhetetlenül döntött, az Úr magához szólította.

Nagy úr maradt utána. Nem tehetünk mást, mint elfogadjuk Isten akaratát, és emlékét megőrizzük.

Őszinte részvétünk a gyászoló családnak, béke poraira.

Gondolkodjunk (együtt?)

A reklámok és egyes politikai pártok ugyan nem erre, – mármint a gondolkodásra – ösztönöznek bennünket, azért mi ne szokjunk le erről. Fogadjuk el a közszolgálati rádió egyik műsor-sorozatának a mottóját: „a gondolkodás nem árt az egészségnek.” A latinok már több mint kétezer évvel ezelőtt ezt tartották az emberi létezés alapjának, mondván: „gondolkodom, tehát vagyok (cogito, ergo sum).”

A napokban az MSZP minden postaládába bedobott egy szórólapot ezzel a (nagy, vörös betűs) címmel: „Orbán már megint a nyugdíjasoktól venne el évente 15 ezer forintot.” Ezek szerint az MSZP még mindig nem szabadult meg a régi-régi „előd pártja” akkor jól

bevált módszerétől. Rákosiék semmisítették meg az „ellen-pártjaikat” úgy, hogy kíméletlenül megtámadták a vezetőiket. (Volt, akit a szovjetekkel hurcoltattak el.)

Folytatása a 2. oldalon.

Tartalom:

<i>id. Olgay György: Gondolkodjunk (együtt?)</i>	1
Nagy Imre kivégzésére emlékezünk	2
Sági Lajos: Erőszak az iskolákban	3
Előrehozott választások	4-5
Tarcali István: Gazdaságunk	7
Csemői Búcsú	8

Ötven évvel ezelőtt végezték ki az 1956-os forradalom és szabadságharc miniszterelnökét Nagy Imrét. Az évforduló kapcsán megjelent cikkekből, nyilatkozatokból vett részletekkel hajtunk fejet áldozata előtt.

„A Nagy Imre-per végső szakaszának hangfelvétele számos döbbenetes és elgondolkodtató adalékot kínál az emlékezésnek és az elemzésnek egyaránt... Az ügyész inkvizítori hangja mintha egy késő középkori kínzókamrából süvöltene. Vida kontrollálatlan dühkitérései, ahogyan a jogászi és aktivista szótár száználmas keverékét használva ordítózik a vádlottakkal, sokkal inkább idéznek gumibotot suhogtató államvédelmi tisztet, mint bírót. Ezek az emberek bosszút és vért akartak – mert ebben a kultúrában emelkedtek az elitbe a negyvenes évek végi hatalomátvitel folyamatában. Ezen a nyelven értették meg, ami velük (is) történt 1956-ban.

Ami pedig Kádár Jánost illeti, ez a gondolkodás tőle sem állt távol. Két, talán utolsó, de mindenképp viszonylag távoli megnyilatkozása a perről legalábbis ezt támasztja alá. 1985. szeptember 25-én a következőket mondotta Mihail Gorbacsovna: „Amikor elkezdődtek az ellenforradalmi események, sokan nem értették, mi

Nagy Imre

Magyarország mártír miniszterelnökére emlékezünk

történik. Vajon egy szocialista országban szó szerint le lehet-e rombolni mindent néhány rövid nap alatt? Én mind a mai napig úgy vélem, s kérem, ne értsenek félre, hogy Nagy Imre maga nem akarta az ellenforradalmat, de az események logikája ahhoz vezetett, hogy ő végső soron lehetővé tette az ellenforradalom számára, hogy kibontakozzék, s nemcsak a párt, de a haza árulójává is vált. [...]

Körülbelül 280 emberre szabtak ki halálos ítéletet a törvény értelmében. A bíróságok munkájába a párt nem avatkozott be, de amikor a halálos ítéletek száma elérte az ellenforradalmi eseményekben ártatlanul elhunyt számát, arra kértem az elvtársakat, hogy álljanak le.”

1989. április 12-én pedig, utolsó beszédében a KB előtt – egy pillanatra feltisztuló tudattal – a következőket: „Mert az a helyzet, most már rájöttem, 56. október 28-ától kezdődött az, amikor ruhára, bőrszínre, nem tudom mire rámutatva fegyvertelen embereket pogrom alapján megölték. És azokat előbb ölték meg, mint a Nagy Imréket.” (Rainer M. János: A Nagy Imre per – ötven év távlatából. Élet és Irodalom)

„A halálos ítéletet, amelyet rám az igen tisztelt Népbíróügyi Tanács kirótt, én a magam részéről igazságtalannak tartom, indoklását nem tartom megalapozottnak, és ezért a magam részéről, bár tudom azt, hogy fellebbezésnek helye nincs, elfogadni nem tudom. Egyetlen vigaszom ebben a helyzetben az a meggyőződésem, hogy előbb vagy utóbb a magyar nép és a nemzetközi munkásosztály majd felment azok alól a súlyos vádak alól, amelyeknek súlyát most nekem kell viselnem, amelynek következményeként nekem életemet kell áldoznom, de amelyet nekem vállalnom kell. Úgy érzem, eljön az idő, amikor ezekben a kérdésekben nyugodtabb légkörben, világosabb látókörral, a tények jobb ismerete alapján igazságot lehet szolgáltatni az én ügyemben is. Úgy érzem, súlyos tévedés, bí-

Gondolkodjunk (együtt?) Folytatás az 1. oldalról.

Hasonló, övön aluli támadás ez a szórólap is. Orbánék tíz évvel ezelőtt, látván a „kis-nyugdíjasok” anyagi ellehetetlenedését, egyszeri alkalommal „többkulcsos” nyugdíjmelést hajtottak végre, azaz a törpe-nyugdíjakat nagyobb százalékban emelték meg, mint a nagyokat. Tették ezt azzal az indokkal: a kis-nyugdíj is legyen akkora, amekkorából, ha szűkösen is, de meg lehet élni. Ezt akkor nagyon rosszul intézte a FIDESZ, mert a kisnyugdíjasok nem tiltakoztak volna a szokásos „egykulcsos” emelés ellen, de a „nagy-nyugdíjasok” csúnyán felhördültek a megkárosításuk ellen. Nem véletlenül az MSZP is teljes „mellbedobással” melljük állt. 2002-ben választási kampány-ígéretként 19 ezer forintot ígért a nyugdíjasoknak, amelyet aztán meg is adott, hisz jó kampányfogásnak bizonyult. Az MSZP most megint elővette ezt a tíz évvel ezelőtti ügyet Orbán lejáratására és a saját politikájuk megdicsőítésére. Ők „ga-

vallérok”, hogy majd az általuk felvett államadósságot ki fizeti ki, azon nem török a fejüket.

Egy másik múlt heti téma – amelyen érdemes elgondolkodni – a miniszterelnök minapi kijelentése: „Magyarországon a kormányt sem az utcáról, sem a parlamentből nem lehet megbuktatni”. Ezek szerint, ha valaki hazánkban valahogyan (bárhogyan!) megkaparintja a miniszterelnökséget, az négy évig úgy kormányozhat, ahogy neki tetszik? Egészen azonban nincsen ez így, mert a pártja bármikor visszahívhatja –, de ettől neki nem kell tartania. Egyrészt azért, mert „Orbán ellenfelül” választották meg, és Orbánt még nem sikerült elhallgattatniuk, másrészt: az „érdektársai” nagyon is meg vannak vele elégedve. Az csak egy mellékes kérdés, hogy árt az országnak. Különbösen is gazdasági szempontból az Európai Unióban az utolsó helyre csúsztunk vissza, ezt a helyet pedig már „könnyedén” tartani tudjuk.

Az idő pedig telik.

id. Olgay György

rósági tévedés áldozata vagyok. Kegyelmet nem kérek.” (Nagy Imre szavai az ítélet kihirdetése után)

1958. június 16-án hajnalban a kivégzetteket – hogy nyughelyüket senki ne ismerje és látogathassa – az Országos Börtön sétálóudvarán földelték el, a földhányást lommal fedték be. Az országgal másnap tudatták a kivégzések tényét, azt azonban a beavatottakon kívül senki nem tudta, mi történt a holttestekkel. Két és fél évvel később, 1961. február 24-én a koporsókat kiásták, kátránypapírba drótozták és a közeli Újköztemetőben földelték el újra őket, jeltelen sírokba. A sírok fedőneveket kaptak, Nagy Imre sírjának fedőneve Borbíró Piroska lett.

A következő évtizedekben Kádár János állampárti diktatúrája ellenforradalomnak bélyegezte az 1956-os forradalmat, résztvevőit pedig ellenforradalmároknak, akik a nép ellenségeiként megérdemelték a sorsukat. A szovjet fegyverek segítségével a nép forradalmát leverő és a törvényes kormányt megdöntő Kádár-rendszer legitimitációja azonban a vérbosszúval beszennyezett hatalomátvétel miatt mindig megkérdőjelezhető maradt. Ezek a kérdőjelek megjelentek az emigráns magyar sajtóban és irodalomban, a hazai szamizdatirodalomban, majd a nyílt színen is, miután a magyar közélet az 1980-as évek végétől lerázta magáról a cenzúrát. A politikai fordulópontra az volt, amikor 1989. január 28-án, Grósz Károly miniszterelnök és pártfőtitkár külföldi útja idején a kommunista párt belső ellenzékét vezető Pozsgay Imre népfelkelésnek nevezte az 1956-os eseményeket, eltávolítva a megbélyegző ellenforradalmi jelzőt. Ez a gesztus, bár fogadtatása a Magyar Szocialista Munkáspárton belül nem volt egyöntetű, egyértelműen jelezte a Kádár-rendszer legitimitációjának felbomlását és Nagy Imre újralegitimizálásának kezdetét.

„Nagy Imre történelmi nagysága és az egész forradalomra vissza-

ERŐSZAK AZ ISKOLÁKBAN

Veréssel fenyegették a pedagógust – Idős tanárt rugdosott a középiskolás diák – Általános iskolás gyerekek késelt a Moszkva téren – Két középiskolás diák megölte barátját

Néhány szalagcím az elmúlt hónapok történéseiből. Gondolom, nem csak engem foglalkoztat, hogy mi az oka az egyre súlyosabb, iskolások által elkövetett bűncselekményeknek.

Ennyi felháborító eset után mindenki az okokat kezdi keresni, ha ugyan nem a felelősöket. Én amolyan „madárlelkű” emberként megelégszem az okokkal. A felelősökkel ugyanis rosszabbul járnánk. Az okok röviden a következők: manapság a felnövő fiatalok hibás magatartásmintákkal, hibás értékrenddel szembesülnek, emiatt hibás az énképük, a felügyelet hiányát pedig csak súlyosbítja a rossz társaság. (Hála Istennek, azért vannak kivételek!)

A hibás magatartásmintákat leginkább a TV közvetíti. Délutánonként a gyerekek válogatás nélkül nézhetnek „showmisorokat”. Írjak példát is? „Tíz éve nem beszéltem anyámmal, de most megmondom neki”, „Megcsaltam a feleségem, de most bevallom”, folytassam? Azt hiszem felesleges, ezek a beszélgetések néha a verekedésig is elmennek, amit még meg is tapsolnak a nézők. Vajon honnan veszi a gyerek, hogy a problémákat ökölrel is el lehet intézni, ha a szavakból kifogytunk?

Hasonlóan rossz magatartásmintát adnak az internetes videók. Sokan meglepődnek ezen, mondván: hogy tehetne ilyet az én gyereke. Nos, a mobiltelefonok többsége ma már képes videó készítésére, a számítógép segítségével pedig kb. 10 percig tart az internetre tenni. Ezek gyakran mutatnak verekedéseket, részeg embereket, olyan helyzeteket, amiket – ha már megtörténtek – legalább terjeszteni nem kellene. Nem elhallgatni akarom én ezek létezését, csak ne reklámozzuk azzal, hogy küldözgetjük és mutogatjuk egymásnak. Sajnos megtörténnek ilyen dolgok, de ne ez kapja a nyilvánosságot!

Régebben, ha olyan dolog került szóba, a gyereket kiküldték a szobából. Nem azért, mert szégyellték volna magukat, hanem mert úgy érezték, ezt egy tizenéves gyerek még helytelenül értelmezné. Ne feledkezzünk meg róla, a gyermek nem kisméretű felnőtt, hanem gyerek. Még tanításra, nevelésre szorul, nem ért meg minden összefüggést, amit a felnőttek. Hibás gondolatokra is juthat, amin aztán a felnőtt is meglepődik. Tipikus mondat: Nem értem, hogy ezt honnan szedte, mi nem is beszélünk ilyenekről. Persze hogy nem. Csak a gyerek rosszul következtetett. Nem is szólva arról az esetről, amikor társaságban a gyerek hibázik, és ahelyett, hogy illetlenségére figyel-

Folytatása a 6. oldalon.

vetített szerepe azon alapult, hogy nem mondta ki a Kádárt legitimáló mondatot, inkább meghalt – emlékezett az államfő a mártír miniszterelnökre és társaira kivégzésük ötvenedik évfordulója alkalmából Budapesten. Ma az ötvenedik évfordulóra emlékezünk, de nem emlékezhetnénk így, ha nem lett volna egy harmincegyedik évforduló is, 1989. június 16. Nagy Imre és társainak méltó eltemetése tette az egész ország és min-

denki számára nyilvánvalóvá és nyilvánossá, hogy a Kádár-rendszer hazugságra épült, hogy nem volt legitim, hogy 1956 forradalom volt és nem ellenforradalom. 1989. június 16. volt Nagy Imre napja, ez a nap a rendszerváltás kulcsa, viszonyítási pont, amely nem tűri a kétértelműséget – fogalmazott Sólyom László.”

(Info Rádió)

ELŐREHOZOTT VÁLASZTÁSOK

Beszélgetés Tölgyessy Péterrel (részlet)

Kedden volt a kisebbségi kormányzás első igazi tesztje, szavazni kellett a kormánystruktúra átalakításáról, és minden nagyobb gond nélkül sikerült a többséget biztosítani a kormánynak. Volt ugyan kisebb feszültség az SZDSZ-ben, hogy elfogadják-e ezt a nagyobb kormányt, kicsit drágább kormányt, mint korábban, de beadták a derekukat, és azt mondták Horn Gáborral az élen, hogy nem értenek vele egyet, de megszavazzák. Mi történt az SZDSZ oldalán és milyen következtetéseket lehet ebből az egy naphoz levonni?

Persze nem szabad eltúlozni a dolgot, de mégis azt lehet gondolni, hogy ez szinte bizalmi szavazás volt a Gyurcsány-kormányról, a dolognak van ugyanis üzenete. Az SZDSZ valamivel nem ért egyet, és mégis megszavazza. Tehát olyan az üzenete ennek, mintha az SZDSZ továbbra is tagja lenne a koalíciónak. Megszavaz valami olyasmit, amit nem szeret, bizalmat szavaz a miniszterelnöknek. Az az igazság, hogy ez azt mutatja a szocialista frakciónak, hogy meggyez az a gondolat, hogy csak így tovább. Meg kell győzni az SZDSZ-t, de majd először megszavaz egy-két ilyen törvényt, aztán még kettőt, aztán az adótörvényeket is, amelyekben nem lesz adócsökkentés, és végül a költségvetést is. Tehát az egésznek az a jelentősége, hogy azt igazolja a szocialisták felé, van esély arra, hogy ki lehet húzni a végéig.

A hivatalos nyilatkozatokban azt mondták az SZDSZ politikusai, hogy kaptak ígéreteket arra, hogy nem kerül többé a kormány működése, mint korábban.

A lényeg, hogy megszavazták Gyurcsány Ferencnek, amit akart. Tehát szinte belül vannak a koalíción, csak hogy így az SZDSZ abba a helyzetbe kerülhet, hogy állandóan mond valamit, és utána szembebesíteni lehet azzal, hogy nem az történt, és hát pont ezzel morzsolódott el az SZDSZ támogatottsága.

Fodor Gábor egész mondanivalója – bár hiányzott az a bátorság, hogy ezt egyértelműen kimondja –, hogy ő újrakötné a koalíciót egy apró, de fontos feltétellel, azzal, hogy nem Gyurcsány Ferenc van a másik oldalon. Ha az SZDSZ ezt kimondaná, és a szavazási gyakorlatával is világossá tenné, hogy ezt akarja, az egy nagyon erős jelzés volna, és ebből a szocialisták okulhatnának, ha máskor nem, a nyári szünetben.

De mennyiben változhat ez a helyzet az SZDSZ elnökválasztása után?

Jobban járna az SZDSZ, ha nem kigyóvonásban haladna, hanem egyenes vonalban, és erről végső soron a frakció döntött, és nem a pártelnök. A másik út az pedig az lenne, hogy az SZDSZ, ha nem rögtön azonnal, de késő őszi vagy még inkább jövő tavasza elfogadná az előrehozott választást. Ez egy nagyon vagány lépésnek látszana, de ebben is van gondolat. Egy kis párt sokszor akkor sikeres, ha nagy kockázatot vállal.

Hogyan értékeli a kormányátalakítást? Mennyire erősödött meg Gyurcsány Ferenc szerepe?

Vannak olyan vezetői a szocialistáknak, akik már Horn Gyula idején is, már az 1990-es évek első felében is komoly emberek voltak, és egész biztos, hogy az ő többségüknek bizony kesztyűt dobott ezzel az átalakítással. Nemcsak Lampert Mónika kiválasztásával, hanem az egészessel. Most ők elég nehéz helyzetben vannak, mert egész biztos, hogy nem szeretik Gyurcsány Ferenc miniszterelnökségét, tulajdonképpen sosem szerették. Gyurcsány Ferencet igazán nagyra és erőssé az tette, hogy ő volt, aki legyőzte Orbán Vikort.

Viszont mostanáig minden lényeges ponton maga mögé tudta állítani ezt a pártelitet, vagy a pártot, tehát megválasztották elnöknek, az őszi beszéd után kiálltak mellette, és még egy sor ilyen lehetne mondani.

Egyre szomorúbb arccal. Mostanra ezzel a kormányátalakítással már nagyon szomorú arccal tették ezt. Nekik is ott lesz a nyár, azzal kell tölteniük az idejüket, hogy szabad-e Gyurcsány Ferencel továbbmenni. Nyilvánvaló, hogyha nem Gyurcsány Ferencel mennek tovább, hanem valakivel maguk közül, Szekeres Imrével, Kiss Péterrel vagy egy külső személlyel, olyan valakivel, akiről keveset tud az ország, egy technokrata arculatú valakivel, akkor esélyük nyílik arra, hogy újra kössék a koalíciót. Akkor biztossá válik legalább az a hátralevő másfél esztendő. Teljesen egyértelmű, hogy konszolidált kormányzással jóval több esélyük van a mostani nagy bajokból való kijövésre, mint a hétről hétre való élésnek.

Az is világos ugyanakkor, hogy Gyurcsány Ferenc olyan helyzetet állított elő, hogy nagyon nehéz leváltani. Először is nagyon akarja a hatalmat és a miniszterelnökséget, ami persze tökéletesen érthető. Hogyha most kiválna a kormányzásból, bizonyosan állítható, hogy az elmúlt húsz esztendő legnegatívabb megítélésű miniszterelnöke lenne. Nehezen tudna visszahúzódní a civil életbe vagy bárhova.

Az ellenzék részéről a Fidesz egyértelműen előrehozott választásokat szorgalmaz, a pártelnök, Orbán Viktor gyakorlatilag minden nap mond egy ilyen nyilatkozatot. Milyen lehetőségei vannak a Fidesznek egy olyan helyzetet előállítani, ahol valóban előrehozott választásokra kerül sor?

Ami eddig történt, arra utal, hogy a Fidesz kezében igazán erős eszköz csak egy van, a konstruktív bizalmatlansági indítvány benyújtása, egyébként a koalíció, tehát a baloldal térfelén fog eldőlni a dolog, és minden afelé megy, hogy vagy újrakötik a koalíciót, vagy marad ez a zavaros helyzet. Eddig a Fidesz hallatlanul bölcsen cselekedett, hogy hagyta az ellenfelet, hogy hibázzon. Újra és újra hibázott, és teljesen lepusztította magát a baloldali az utolsó két-három hónapban, elképesztő károkat okozott saját magának, döntően a saját hibájából, de mostanra ennek az időnek szerintem lassan vége van.

De majd a költségvetésnél dől el igazából, hogy mi lesz jövőre?

Itt az ideje, hogy a Fidesz aktívabb politikán gondolkodjon, és ennek egy valóságos eszköze van, ez a konstruktív bizalmatlansági indítvány. Ha a Fidesz előállna egy olyan jelölttel, akire az SZDSZ nagyon nehezen tud nemet mondani, tehát nem fideszes jelölttel, hanem egy szakértővel, akkor legalább egy dologban világosan látnánk, hogy az SZDSZ hol áll. Ebben a szavazásban az SZDSZ-nek egyértelműen igennel vagy nemmel kéne szavaznia Gyurcsányra. Ha Gyurcsányra szavaz, akkor fölösleges már a további beszéd, ha pedig mégiscsak megszavazná ezt az ellenzéki jelöltet, akkor másnap már Gyurcsány Ferenc nem lenne miniszterelnök.

Az így felálló szakértői kormánynak folyamatosan a pártok bizalmát kellene megszerezni, és nyilvánvaló, hogy legkevésbé a szocialisták bizalmára számíthatna. Abban reménykedni szerintem nem is lehet és nem is szabad, hogy nagykoalíció legyen. Van a baloldalon az Élet és Irodalom és mások, akik azt mondják, hogy Bokros Lajos legyen ez a miniszterelnök és nagykoalíció legyen mögötte, de a mostani helyzetben ez szerintem teljes képtelenség.

Tehát egy ilyen szakértői kormány már inkább a Fidesz szavazatain múlna, és ez a kormány semmi másról nem szólna, minthogy a következő év költségvetését elfogadja úgy, hogy az ne legyen költséges költségvetés, és valamikor a következő év tavaszán már legyen is a választás. Tehát ez egy átmeneti kormány lenne a következő választásokig két feladattal, az egyik a választások tisztességes lebonyolítása, a másik pedig, hogy ne szaladjon el a költségvetés, tehát ne veszítsünk el újabb egy-két évet újabb megszorításokkal.

Viszont a képletből kikerülne Gyurcsány Ferenc, ami a Fidesznek adott esetben szavazatokat hozhat, ha egy előrehozott választás van.

Ez így van, de enélkül is kikerülhet Gyurcsány Ferenc. Ha józanul gondolkodik a baloldal, akkor őszre már nem Gyurcsány Ferenc lesz a kormányfő, hanem valaki más. Az viszont egyáltalán nem biztos, hogy józanul gondolkodik. Gyurcsány Ferenc mindenáron maradni akar, és az a gyanúm, hogy Orbán Viktort akarja másolni. Orbán Viktor elveszített két választást, most majd Gyurcsány Ferenc is elveszít egyet. Nyilvánvalóan arra törekszik, hogy ne legyen a vereség túl nagy, de utána maradhasson.

A Fidesznek például látnia kellene azt, hogy a szocialistáknak szinte ez az egyetlen erős lapja, mármint a félelem a Fidesztől. Ezt különböző szavakkal aktualizálják, attól függetlenül, hogy milyen a közönség. Azt mondják, hogy jönnek a fasiszták, és már kevesebb embert mozgósít ez, mint régebben, de még mindig van, akit mozgósít, és általában is erős a félelem a másik oldaltól. Talán ez a legnagyobb mozgósító erő ma a magyar politikában. Ha a Fidesz maga állna elő a javaslattal, hogy alkotmányt csak két egymást követő parlament módosíthat, akkor nehéz volna arra válaszolni, hogy miért kell félni a Fidesztől.

Szerintem jól látható, hogy a szocialisták meg a szabad demokraták azért siklottak ennyire félre,

mert bármi áron meg akarták állítani Orbán Viktort. A bármit hangsúlyoznám. Ezért költek túl, és így tovább, és így tovább. És hova jutottak? Orbán Viktor ott van, a gazdaságban meg ott a sok baj. Tehát a jobboldal sem gondolhatja azt, hogyha most nagyon győz, akkor holnapra megszűnik a baloldal. Neki ugyanazt a problémát kell megoldani itt, amit Gyurcsány Ferencnek nem sikerült, és hogyha ott lesz egy mérges és dühös baloldal, aki szintén bármi áron vissza akarja szerezni a hatalmat, az még rengeteg gondot okozhat a Fidesz számára

Ezek alapján hogy fogunk kijönni abból a helyzetből, amibe most sikerült belelavírozni magát az országnak?

Teljesen bizonyos, hogyha ezt a válságot nem tudják a kormányok megoldani, akkor nem lesznek stabilak. Ha azt érzi a magyar közvélemény, hogy a szlovákok, és aztán később esetleg a románok is lehagynak minket, addig nem lesz stabil kormány Magyarországon.

A politikai szereplők azért ezt beláthatják, vagyis hogy az elmúlt évek azt bizonyítják, hogyha a választási kampányban a valóságtól teljesen elrugaszkodott érvek és ígéretek hangzanak el, akkor utána gyorsan elveszíti a támogatottságát, és bizonyos értelemben a legitimitását vagy legalábbis a cselekvőképességét a kormánya. Tehát hiába akarta átalakítani az egészségügyi rendszert a kormányzat, az alsóbb szinteken ezek a döntések megbuktak, tehát valójában cselekvőképtelenné vált.

Teljesen egyértelmű, hogy a Fidesznek ebben a tekintetben le kéne vonnia Gyurcsány Ferenc kudarcának a tanulságait. Vagyis ha valaki az ellenkezőjét mondja annak, amit aztán csinálni fog, pusztán emiatt, az őszödi beszéd nélkül is cselekvőképtelenné válik. A Fidesznek tudnia kellene, hogy nem tudni, mikor lesz a választás, lehet, hogy még idén, az is lehet, hogy csak 2010-ben. Bárhog is lesz, sokkal fontosabb az, hogy a Fidesz cselekvőképes kormány legyen, és ehhez csak az vezethet, ha a lényegét megmondja annak, mit akar tenni, mert hiába győz bármilyen arányban, hogyha rosszul él a túl nagy aránnyal, csak az ellenségének a számát és a küzdeni akarását fogja erősíteni. Ellenben ha úgy érzik a választók, hogy már megint becsapták őket, akkor megint kezdődik előlről minden, és a Fidesz rögtön, nagyon gyorsan veszíthet a támogatottságából. Egyértelmű, hogy a jobboldalnak fel kellene készülnie arra, hogy milyen irányba akar menni tovább.

A Fidesznek annyiban könnyebb a helyzete, mint Gyurcsány Ferencnek, hogy a kormányfő saját magának volt az utódja, és a saját hibás lépéseit kellett volna kijavítani, amire eléggé képtelen volt, míg a Fidesz mutogathat az elődjére, hogy az mindent elrontott, sőt, sokkal rosszabb a helyzet, mint amit korábban gondoltunk, de ez egy év múltán már nem olyan erős állítás. Ahogy megy előre az idő, úgy egyre gyengébb a visszafelé mutogatás. Sokkal erősebb eszköz, hogy azt csináljuk, amit előre mondtunk.

(2008. máj. 17. Inforádió, Aréna, szerk. Mong Attila)

ERŐSZAK AZ ISKOLÁKBAN *Folytatás a 3. oldalról.*

meztetnék, nagyot nevetnek rajta, és megdicsérik, hogy „milyen jól megmondta”. Ugye egy 4.-5. osztályos gyerek ebből még nem fogja megtanulni, hogy hogyan kellett volna beszélnie? Sőt azt hiszi, ez teljesen így van jól!

Ugyanígy fontos, hogy legyen valaki, aki segít értelmezni, amit lát maga körül. (A kocsma előtt nem azért verik egymást az emberek, mert a felnőtt férfiaknak *így kell*, hanem azért mert ittasak, és olyankor az ember nem tudja, mit csinál.)

A számítógépről szóló cikkben már írtam a felügyeletről, illetve annak hiányáról. Itt is meg kell említenem. Gyakran előfordul, hogy a szülő nincs otthon, amikor viszont hazaér, akkor meg a gyerek kéredezkedik el. Így nem nagyon tudja nevelni, akkor sem, ha történetesen akarná. Ki neveli akkor a gyereket? Szerencsés példa volt, amikor egy barátom elvette egy tíz év körüli kislánytól a cigarettát, aki megfenyegette a barátomat, hogy szól az apjának. Az apa rövid időn belül valóban megérkezett, és megköszönte, hogy rendre utasították a lányát, aki a cigarettát eddig eltitkolta otthon. Elég ritka eset. Ki neveljen tehát? A pedagógus? Leginkább azt hallom, hogy a szülők, miután rábízták a gyereket a pedagógusra, azonnal el is kezdik megvédeni tőle. Vajon miért? És ha két felnőttnek (szülő – pedagógus) gondja van egymással, abban miért a gyermek a döntőbíró? Végül is a cél közös, nem? Mindketten azt szeretnék, ha egy értelmes, rendes ember kerülne ki az iskolából. Ez nem fog sikerülni, ha a szülő szövetséget köt a gyerekekkel a pedagógus ellen, és az iskolában próbálja a gyerek jogait védeni. És miután minden nevelési kísérlettel megövtá, csodálkozva kérde: miért is nevetlen ez a gyerek?

A tizenéves korszakra esik a gyerek énképének kialakulása is. Az énkép azt mondja meg nekünk, hogy kik vagyunk. Ezt a saját elgondolásainkból és mások visszajelzéseiből építjük fel. Ha valakinek helytelen, akkor túl sokat, vagy túl keveset tart magáról. A felügyelet nélküli gyerekekben könnyen kialakulhat az „én vagyok a főnök, én mondom meg mi lesz” énkép, ami egy iskolában nem nagyon működik.

Gyakran rossz példa lehet a felnőttek viselkedése családon belül is. Nem fog a szülő tiszteletet kapni gyerekétől, ha ő sem tiszteli saját szüleit. Nehéz úgyszámon kérni dolgokat, hogy mi sem vagyunk különbek a Deákné vásznánál. A gyerekeknek meg kell tanulnia, hol van a rangsorban a helye az osztályban, a baráti körében, a családban, az utcában, az ismerős felnőttek között. Ez bizony nem egyszerű dolog. A gyerek gyakran kudarcot vall, és ezt a kudarcot megélni szintén nagyon nehéz. Főleg egy öntörvényű kamasznak.

Az ilyen korú gyerekekben az is türelmetlenséget okoz, hogy sehogy nem tudja összeegyeztetni a va-

lóságot azzal, amelyennek saját magát szeretné látni. A jobbik eset, ha csak otthon veszezszi, a rosszabbik, ha feszültségét itallal, cigarettával, droggal próbálja levezetni.

Mondanom sem kell itt is érvényes a „zsák a foltját” igazsága. Ha erre az útra lép, hamar talál társaságot is hozzá. Ebben az is segít, hogy manapság kevés a tizenévesek számára megfelelő szórakozóhely. Sok szülő „neki is szórakozni kell” alapon elfogadja, hogy tizenéves gyermeke a hétvégén éjjel 10-12 óra között jár haza nyilvános szórakozóhelyekről. És „bemondásra” elhiszi, hogy ott „semmi érdekes” nem történt.

Nos, akkor ki is a felelős?

Az okok többsége ránk, felnőttekre mutat. Hogy lehet ez? A közelmúltban községünk vendége volt Bálint József atya. Ő mesélte a következőt: Egyszer feltették a kérdést: Hogyan lett ez a világ ilyen *Embertelen*? A válasz: Úgy, hogy előbb *Istentelen* lett. Nagyon tanulságos felelet. Miért is csodálkozunk azon, hogy nem tudjuk féken tartani az erőszakot, aminek mi magunk adunk szabad utat? Hogyan? Hanyagoljuk a vallásoktatást, ami ugye erkölcsi szabályokat (is) tanítana. Védjük a személyiségjogokat, ezernyi kiskaput nyitva ezzel a visszaéléseknek. A személyes szabadságra hivatkozva nem tartozik a tanárra, hogy a tizenéves gyerek mit csinál az iskolán kívül. A szólásszabadságra hivatkozva nincs köze ahhoz, hogy miről és mit ír a füzeté hátoldalára. A személyiségjogaira hivatkozva tetováltat a bőrére, szívja a cigarettát és fogyasztja a két erős kávéval egyenértékű energiáját. Általában manapság a jogokról sokkal többet beszélünk, mint a köteleességekről. A jogokra hivatkozva megszüntetünk minden korlátozást, és amikor már az utolsó láncot is eldoldtuk, csodálkozunk, hogy elszabadul a gonoszság.

Illene most valami recepttel szolgálni, hogy mitől lesz ez jobb ezután. Nem tudom. Saját hivatásom oldaláról nézve a dolgot, amíg szülő és pedagógus nem tanul meg a gyerek érdekében együttműködni, nagy változás nem fog történni. Persze először abban kellene megegyezni, hogy mi a gyerek érdeke. Érdemes azonban meggondolni: mindnyájan megöregszünk, és akkor már azok a fiatalok fogják irányítani az országot, akik most az iskolapadban ülnek. Nem panaszkodhatunk majd, hiszen ki mint vet, úgy arat.

Végezetül álljon itt egy Reményik Sándor idézet, amivel nem téríteni akarok, csak összefoglalni:

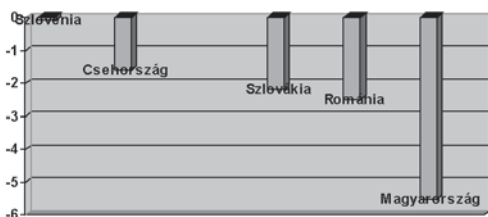
„Ti nem akartok semmi rosszat,
Isten a tanútok reá.
De nincsen, aki köztetek
E szent harcot ne állaná.
Ehhez Isten mindannyitoknak
Vitathatatlan jogot ad:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!”

Sági Lajos

GAZDASÁGUNK

A magyar társadalom az elmúlt hat évben elveszítette versenyképességét. A költségvetési hiánynak a lakosság terhére történő lefaragása a szegényeket sújtotta, az így kialakult szociális válság következményei az egész ország számára súlyosak.

Az államháztartási hiány a GDP százalékában a környező országokban, 2007

Forrás: Eurostat

A hazai gazdaság főbb problémái, amely a jelenlegi komoly válsághelyzetet okozza az a magas adóterh, amelyben az állam az előállított termékek 50 %-át elvonja, hogy elláthassa a lakosság inaktív csoportjait. Az egyre növekvő adókat egyre kevesebben fizetik, hiszen a foglalkoztatottság nagyon alacsony. A magyar lakosság 39%-a dolgozik csupán ez az arány az Európai Unió országaiban 45%. Ez azt eredményezi, hogy egy aktív, dolgozó állampolgárnak másik másfél magyart kell eltartani. A gazdaság szerkezete is nagy veszélyforrást rejt magában a multinacionális cégek túlsúlya miatt, akik a kis- és középvállalkozásokhoz képest arányában alig teremtenek munkahelyet. A kis cégeket a torz adórendszer adóelkerülésre készíti, ami üzleti modelljük szerves része, csakúgy, mint az illegális foglalkoztatás. Mindez pedig együtt jár az alul-

tőkésítettséggel, a kis mérettel és a készpénzhasználattal. Ilyen feltételek közepette pedig fejlődésre, növekedésre nem is gondolhatnak, céljuk a túlélés. A munkanélküliség, a jövedelmek visszaesésének hosszú távú következményei a fogyasztás majd a beruházások visszaesése, ami a költségvetési bevételek csökkenését eredményezik. A hiány fedezése hitelekkel tud már csak megvalósulni, sőt már nem csak a törlesztő részleteket, hanem azok kamatait is csak hitelből tudja fedezni az állam, s ezzel el is jutottunk az adósságspirál csapdahelyzetébe. Az államadósság jelenleg 100 milliárd USA dollárra rúg.

Magyarország tennivalói, amelyet az euró bevezetése érdekében meg kell valósítanunk. Így jól működő költségvetési politikát, alacsony kamatokat, alacsony inflációt és államadósságot, ez utóbbi az előírások szerint nem haladhatja meg a bruttó hazai össztermék 60%-át. Az infláció 3%-os előírt maximális értékétől fényévekre van a gazdaságunk. Hazánk jelenleg egyik kritériumnak sem felel meg, s ezzel a legrosszabb teljesítményt nyújtja a huszonhét tagország közül. Országunk nem képes sikeresen profitálni az EU csatlakozás nyújtotta lehetőségekből, mert a támogatásokat nem gazdaság fejlesztésére fordítjuk, hanem rövid távú intézményi fejlesztéseket, épület felújításokat, fürdőépítéseket készítünk, amelyek nem hoznak hosszú távú gazdasági fejlődést.

Jelenleg a fenntarthatatlanság jellemzi a gazdasági növekedés alakulását, a foglalkoztatást, az államháztartás helyzetét és a közbizalmat. Gazdasági növekedésről aligha beszélhetünk, ha 1,3 százalékról mindössze 1,6 százalékra javult az ország gazdasági teljesítménye.

Tarczali István

Borban a segítség

A Csemői Polgári Kör *iskolai egyenruha megvalósításának támogatására* borkóstolót szervez Csemő község ünnepére, a Virágünnep napjára a csemői Ladányi Mihály általános iskola javára.

A borkóstolón csemői gazdák bora kerül kimérésre, mellé csemői asszonyok sült pogácsát kínálnak.

Kérünk minden segíteni szándékozót, hogy erejéhez mérten csatlakozzon. Aki vállalja, hogy felajánl néhány liter bort, vagy megsüt egy-egy adag pogácsát, legkésőbb július 3-ig jelentkezzen Molnár Jánosnéval a 392-089-es telefonon.

200 forintért

2 dl bort és mellé egy pogácsát kap.

Keresse a Virágünnepen a Csemői Polgári Kör standját!

Valamennyi lapszámunk megtekinthető: www.fideszcegléd.hu

Díszvendégünk, Bálint József jezsuita szerzetes, a Hit Pajzsa díj 2008-as kitüntetettje

A misét követően Kárpáti Szabolcs,...

...és Magyar Elin adott koncertet

A résztvevők jó étvággal fogyasztották...

...Dr. Perneczky Jánosné,...

...Bíró Máté,...

...a helyben, kondérban főtt Jókai-bablevest

2008. május 11. A Csemői Búcsú képekben